

2007

S amotné hrůzy se odehrály mezi začátkem srpna a podzimní rovnodenností roku 1928, a doktor Armitage byl mezi těmi, kdo zažili jejich příšerný úvod. Mezitím se doslechl o Wilburově nepříjemné návštěvě Cambridge a o jeho zoufalé snaze vypůjčit si či aspoň okopírovat *Nekronomikon* z Widenerovy knihovny. Snaha to byla marná, protože Armitage všechny knihovníky, mající na starosti onen děsivý svazek, důrazně varoval. Wilbur se v Cambridgi choval překvapivě nervózně, zoufale toužil po knize a stejně zoufale se toužil vrátit domů, jako by se bál, jaké následky může jeho dlouhý pobyt mimo statek mít.

V prvních srpnových dnech došlo ke zpola očekávanému vývoji a doktora Armitage v časných ranních hodinách probudil zuřivý hlas hlídacího psa z univerzitního areálu. Psisko hrozně vrčelo a štěkalo jako šílené stále hlasitěji, avšak s děsivě významnými odmlkami. Pak se ozval řev ze zcela jiného hrdla – takový řev, jaký probudil polovinu spáčů v Arkhamu a do smrti je strašil ve snech – takový řev, jaký nemůže vzejít od nikoho narozeného na Zemi a z této Země pocházejícího.

Armitage se chvatně přioděl a rozběhl se přes ulici a trávník k univerzitním budovám. Nebyl první. A z knihovny dosud znělo poplašné zvonění. V měsíčním světle byl vidět černý otvor otevřeného okna. Vetřelec očividně pronikl dovnitř, protože se odtamtud ozývalo štěkání a křik, rychle slábnoucí do tichého vrčení a kvílení. Armitage instinktivně vycítil, že to, co se tu odehrává, není pohled pro nepřipraveného, a tak autoritativně odstrčil čumily a odemkl dveře do vstupní haly. Mezi jinými zahlédl profesora Warrena Ricea a doktora Francise Morgana, jimž se svěřil s některými

domněnkami a obavami. Ti dva ho doprovázeli dovnitř. Zvuky, až na pozorné, monotónní kňučení hlídacího psa, utichly. Armitage si náhle uvědomil, že hlasitý sbor lelků v křoví rytmicky pípá jako podle posledního dechu umírajícího člověka.

V budově to osklivě páchlo a doktor Armitage ten puch poznal. Trojice mužů proběhla halou do malé genealogické čítárny, odkud se neslo kňučení. Vteřinku se nikdo neopovažoval rozsvítit světlo. Nakonec Armitage sebral kuráž a stiskl spínač. Jeden z mužů – není jisté který – vykřikl při pohledu na to, co se válelo mezi posunutými stoly a zprěvracenými židlemi. Profesor Rice tvrdí, že na okamžik dokonce ztratil vědomí, třebaže neklopýtl ani neupadl.

Tvor ležící zpola zkroucený na bok ve smrduté kaluži žlutozeleného, lepkavého ichoru, měřil na výšku téměř devět stop a pes z něj strhal většinu oblečení místy i s kůží pod ním. Nebyl ještě mrtvý, ale křečovitě sebou cukal a hrudník se mu zrudně zvedal podle šíleného pištění nedočkavých lelků. Po místnosti se válely kusy bot a útržky oděvu a těsně pod oknem ležel prázdný pytel, který tam byl zjevně odhozen. Za hlavní stůl spadl revolver. Později se ukázalo, že nevystřelil, protože se v bubínku vzpříčil náboj. Samotný tvor však vytěsnil všechno ostatní. Bylo by banální a ne zcela přesné tvrdit, že je nepopsatelný, ale dalo by se říci, že by si ho stěží dokázal představit někdo, jehož představy o vzhledu a obrysech jsou příliš těsně svázány s běžnými formami života na této planetě a v ostatních třech známých dimenzích. Bezpochyby byl částečně lidský, s velmi lidskýma rukama a hlavou a kozlí tváří s ustupující bradou, nesoucí jasné známky Whateleyho dědictví. Avšak nad trupem a dolní částí těla by teratolog zajásal, a pouze díky bohatému odění mohl Wilbur kdy chodit mezi lidmi, aniž by někdo něco namítal či se ho rovnou pokusil zahubit.

Nad pasem byl částečně antropomorfní, třebaže hrudník, na němž spočívaly tlapy ostrážitého hlídače, byl pokrytý tuhounou, síťovanou krokodýlí kůží. Záda měl žlutočerně skvrnitá, s náznaky šupin jistých hadů. Pod pasem to však bylo nejhorší. Veškerá lidská podoba tu končila a začínala čirá fantasie. Kůže byla pokrytá hustou černou srstí a z břicha ochable visely dvě desítky dlouhých, nazelenalých chapadel s rudými, savými tlamičkami.

Jejich uspořádání bylo podivné, jako by sledovalo symetrii jakési kosmické geometrie na Zemi či ve Sluneční soustavě zcela neznámé. Na kyčlích, zasazené hluboko v narůžovělých, obrvených důlcích, bylo něco, co připomínalo rudimentární oči. Namísto ocasu visel jakýsi chobot či chapadlo s purpurovými kroužky a mnoha důkazy, že se jedná o nevyvinutá ústa či hrdlo. Končetiny až na černou srst zhruba připomínaly zadní nohy prehistorických obrůch ještěřů a končily tlapami protkanými vystupujícími žilami, jen zcela bez drápů či kopyt. Jak tvor dýchal, ocas a chapadla rytmicky měnily barvu, zřejmě z oběhových příčin obvyklých pro nelidské nazelenalé zabarvení, a na ocase se nechutně šedobílá místa mezi purpurovými prstenci proměňovala ve žlutavá a zase zpátky. Skutečná krev netekla, jen zapáchající žlutozelený ichor, stékající po barevné podlaze, obtékající lepkavá místa a zanechávající po sobě odbarvené skvrny.

Přítomnost tří lidí umírajícího zřejmě probrala, protože začal cosi mumlat, aniž by otočil nebo zvedl hlavu. Doktor Armitage si nezapsal, co říká, ale rozhodně tvrdí, že to nebyla angličtina. První slabiky neměly pražádný vztah k jedinému z pozemských jazyků, ale nakonec přišly nesouvislé útržky zřejmě převzaté z *Nekronomikonu*, toho příšerného rouhání, kvůli němuž tvor hynul.

Jak si Armitage vzpomíná, znělo to nějak jako: „*N'gai, n'gha'ghaa, bugg-shoggog, y'bah: Yog-Sothoth, Yog-Sothoth...*“ Hlas se vytrácel a křik lelků rytmicky stoupal v děsivém očekávání.

Supění ustalo a pes zvedl hlavu a dlouze, žalostně zavyl. Nažloutlý, kozlí obličej ležícího tvora se změnil a velké černé oči děsivě zapadly. Vřeštění lelků venku náhle ustalo a nad mumláním shromážděných zvědavců se neslo drnění a tlukot křídel. Mračna opeřených strážců proletěla skrz měsíc a zmizela v nedohlednu, zoufale se snažíce chytit vyhlédnutou kořist.

Pes se postavil, vyděšeně štěkl a vyskočil oknem, kterým se sem dostal. Lidé venku křičeli a doktor Armitage přikazoval, že dovnitř nesmí být nikdo vpuštěn, dokud nedorazí policie nebo koroner. Byl rád, že okna jsou dost vysoká, aby nikdo neviděl dovnitř, a pečlivě zatahl všechny tmavé závěsy. Mezitím se objevili dva policisté. Doktor Morgan pro ně zašel do haly a pro jejich vlastní dobro je zrazoval od vstupu do zapáchající místnosti, dokud nepřijde koroner a tvora na podlaze nebude možné zakrýt.

Na podlaze se zatím odehrávaly děsivé změny. Není třeba popisovat rychlý rozklad, odehrávající se před očima doktora Armitagea a profesora Ricea, ale je přípustné říci, že kromě vzhledu tváře a rukou byly skutečně lidské prvky ve Wilburovi Whateleyem nepatrné. Když konečně dorazil koroner, ležela na prknech jen lepkavá, bělavá hmota a hrozný smrad se již téměř rozptýlil. Whateley zjevně neměl lebku ani kostru, alespoň ne v nějakém stabilnějším smyslu. Poněkud se zvrhl po svém neznámém otci.